

תת"ע 5065/12/21 - מדינת ישראל נגד ילנה גייצמן

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

תתע"א 5065-12-21 מדינת ישראל נ' גייצמן
תיק חיצוני: 38211219068

בפני כבוד השופטת, סגנית הנשיא נועה חקלאי
מאשימה מדינת ישראל
נגד
נאשמת ילנה גייצמן

החלטה

הגם שהמאשימה לא פעלה בהתאם להוראות סעיפים 4(ד)(1) ו- 4(ד)(2) בהנחיית היועמ"ש שמספרה 4.1202, אין בכך בנסיבות שבפני כדי להצדיק ביטולו של כתב האישום.

1. בפני בקשת הנאשמת להורות על ביטול כתב האישום שהוגש נגדה וזאת בשל הגנה מן הצדק לפי סעיף 149(10) ביחד עם סעיף 57א לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב - 1982 (להלן - החסד"פ).

2. כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירה מיום 13.11.19, של נהיגה בשכרות לפי סעיף 62(3) לפקודת התעבורה.

על פי הנטען בכתב האישום, הנאשמת סירבה לתת דגימת נשיפה לצורך איתור אלכוהול, למרות שנדרשה לכך על ידי שוטר.

3. כתב האישום הוגש לבית המשפט ביום 13.12.21.

4. ב"כ הנאשמת ביקשה להורות על ביטול כתב האישום.

לדבריה, תיק החקירה המקורי אבד ויכול וחומר חקירה שהיה בתיק המקורי אבד גם הוא, ויש בכך כדי לפגוע ביכולת הנאשמת להתגונן, בפרט לאור טענות שהעלתה הנאשמת ביחס לאלימות השוטרים כלפיה.

ב"כ הנאשמת טענה כי פעולת החקירה האחרונה בתיק בוצעה ביום 13.11.19 (יום ביצוע העבירה).

בשל העדר נתונים אודות גורלו של התיק ובשל אי הבהירות העובדתית, העלתה ב"כ הנאשמת מספר טענות עמוד 1

משפטיות חלופיות בכל הנוגע להפרת הוראת סעיף 57 לחסד"פ:

ככל שתיק החקירה היה בידי היחידה החוקרת עד ליום 11.12.21 - טענה ב"כ הנאשמת כי החזקתו בידי היחידה החוקרת למעלה משנתיים ביחידת החקירות הצריכה אישור ראש ענף חקירות, ואישור כאמור אין בנמצא, מה גם שלא ניתן היה לקבל אישור כאמור, מקום שבו לא בוצעה כל חקירה ולא נדרשו כלל פעולות חקירה נוספות.

לדבריה, החלטת ק' אח"מ בתחנת אשקלון, מיום 11.12.21, להעביר את המשך הטיפול בתיק לתביעות תעבורה בחלוף למעלה משנתיים, ניתנה בחריגה מסמכות ולכן דינה להתבטל.

ככל שתיק החקירה הועבר לתביעות ולא נשאר אצל היחידה החוקרת כל התקופה הזו, טענה ב"כ הנאשמת כי חלף המועד הקבוע בהנחיית היועמ"ש בדבר משך טיפול התביעה עד להגשת כתב אישום, הנחיה 4.1202.

על פי עמדת ב"כ הנאשמת, פרק הזמן שעמד לרשות התביעה לצורך הגשת כתב האישום עמד על תקופה של 12 חודשים, בהתאם לנוהל שהיה בתוקף בעת ביצוע העבירה, ולא על תקופה של 18 חודשים על פי הנוהל המעודכן אשר עודכן בחודש מרץ 2020, לאחר מועד ביצוע העבירה.

כך או כך, לשיטתה, לא עמדה המאשימה בתנאים שקבועים בנוהל לצורך הארכת המועד להגשת כתב אישום, הן על פי נוסחו הישן והן על פי נוסחו המעודכן.

5. המאשימה, לשיטתה, פעלה בהתאם לסמכותה ובהתאם להנחיות היועמ"ש ועל כן עתרה לדחות את הבקשה.

המאשימה ציינה כי כלל חומרי החקירה בתיק סרוקים במערכת הפל"א.

המאשימה הגישה לבית המשפט מסמכים המלמדים על קורותיו של התיק מרגע ביצוע העבירה הנטענת ועד להגשת כתב האישום.

דין

התנועות שבוצעו בתיק

6. בשל אי הבהירות ביחס לתשתית העובדתית הרלוונטית, מצאתי לפרט להלן את הנתונים העובדתיים הדרושים לצורך הכרעה בפרשה שבפני, נתונים שנלמדים מהמסמכים שהוגשו במהלך הדיון בבקשה זו.

א. ביום 13.11.19 בוצעה לכאורה העבירה נשוא כתב האישום.

ב. על פי המסמך שכותרתו "הצגת רשימת תנועות לתיק":

· ביום 13.11.19 נקלט הדוח ביחידת החקירות באשקלון.

· ביום 3.12.2019 נרשמה תנועה לתיק על ידי קצין אח"מ, לפיה התיק מועבר לשלוחת **תביעות הסד"מ** (הסדר מותנה).

· ביום 5.2.20 נרשמה תנועה לתיק על ידי משקיית תביעות, לפיה התיק ממתין לעיון תובע.

- ביום 6.2.20 נרשמה תנועה נוספת לתיק על ידי משקית תביעות, לפיה היעד אליו מועבר התיק הוא **תביעות לכיש**, ונרשמה הערה: "לאור הנהיגה בשכרות התיק אינו בסמכות הסדר מותנה.
- בתאריכים 6.2.20, 12.3.20, 18.3.20 ו- 26.3.20 נרשמו תנועות נוספות ("ממתין לעיון תובע", "הצמדה", "תיוק", "עיון"), כל התנועות הנ"ל בתוך יחידת תביעות לכיש.
- בתאריך 19.4.20 נרשמה תנועה בתיק על ידי משק תביעות, לפיה התיק מועבר **לתביעות תעבורה** לכיש להמשך טיפול, כאשר נרשמה הערה - "טיפול בעבירת נהיגה בשכרות".

ג. על פי המסמך שכותרתו "תקציר דוח":

- ביום 13.11.19, בוצעה פעולה של עיבוד נתוני דוח ידני - ה.ל. (הזמנה לדין).
- ביום 13.11.19 בוצעה פעולה נוספת של "הוספת פסילה מנהלית".
- הפעולות הבאות שבוצעו הן כולן מתאריך 12.12.21, פעולות שבוצעו על ידי התובעת: "עדכון פרטי דוח ללא שחזור", "פתיחת תיק תביעות", "אישור תובע לתיק", "יצוא תיק לבית המשפט", "בקשת מידע תעבורתי ממפ"ל", ו"הוספת הערה לתיק". (ההערה שנרשמה על ידי התובעת הוגשה לעיוני באופן מקוטע כך שבכל מקום בו חסרות ספרות או אותיות הוסף על ידי קו תחתון).

נוסח ההערה שהוסיפה התובעת הוא כדלקמן:

"כנגד הנאשמת נפתח תיק פל 9838/21__ בעבירת שכרות מיום 11.12.21. בבדיקת עב__ התעבורתי עלה כי ישנו מב"ד בעבירה של סירוב שכרות. בבדיקה מול תחנת אשקלון (שלמה קמינר ויהודית מחקירות) עולה כי ה__ נחקר בעבירות פליליות (העלבת עובד ציבור ועוד), ואולם ביום 19.4.20 הועבר על ידי ב__ סומך לתביעות תעבורה לצורך הגשת כתב אישום בעבירת סירוב לביצוע בדיקת שכרות. **ככל הנראה התיק מעולם לא הגיע לתביע__ תעבורה ועל כן הדוח טרם אושר ולא הוגש כתב אישום בעבירה זו. בהתייחסות עם ר' היחידה**, ניסים כחלון ולאחר בחינת התיק, הוחלט על הגשת כתב אישום בעבירה זו, על אף פרק __ שחלף שהרי מדובר בעבירה מסוג עוון וה__ טרם התיישנה. משכך אישרתי את הדוח __ יוגש לבית המשפט." (ההדגשות שלי - נ.ח.)

ד. ביום 11.12.21 נרשם מזכר על ידי ק' אח"מ רפ"ק טולדנו, שנוסחו כדלקמן:

"בהמשך למעצרה של ילנה גייצמן ת.ז.... לאחר שהובאו בפני נסיבות האירוע מדובר בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו והעלבת עובד ציבור, לאור האמור, אין לנו עניין בהמשך טיפול פלילי בעבירות אלו לאור זאת מעבירה את המשך הטיפול לתביעות תעבורה בעבירות תעבורתיות."

ה. ביום 13.12.21 הוגש כתב האישום לבית המשפט.

דין

7. סעיף 57א(א) לחסד"פ קובע:

"משך הליכי חקירה והעמדה לדין יהיה בהתאם לתקופות שייקבעו בנוהלי רשויות החקירה באישור היועץ המשפטי לממשלה ובהנחיית היועץ המשפטי לממשלה, לפי העניין; לא יוגש כתב אישום אם חלפו התקופות הקבועות בנהלים ובהנחיות כאמור, אלא בהסכמת היועץ המשפטי לממשלה."

משך הליכי החקירה

8. נוהל אח"מ 300.05.166 - "הגבלת משך החקירה נגד חשוד" קובע כי: "בעבירה מסוג עוון יש לסיים את החקירה בעניין החשוד **בהקדם** ולא יאוחר מתום שנתיים מיום **חקירתו הראשונה באזהרה**" (סע' 2(א)(2) לנוהל).

מנתוני התיק שבפני עולה כי העבירה בוצעה לכאורה ביום 13.11.19 וכבר ביום 3.12.19 נרשמה פעולה של העברת התיק ליחידת תביעות הסדר מותנה, כך שהתיק שהה במשרדי החקירות תקופה קצרה ולא שנתיים.

אני ערה למזכר שצוטט לעיל עליו חתומה רפ"ק טולדנו, מזכר אשר נרשם ביום 12.12.21, בחלוף מעל שנתיים ממועד ביצוע העבירה. אין במזכר האמור כדי לשנות את העובדה כי התיק כבר ביום 5.2.20 הגיע ליחידת תביעות הסדר מותנה ומשם עבר בין יחידות התביעה השונות.

9. זאת ועוד, תקופת השנתיים לא מתחילה להימנות **ממועד ביצוע העבירה**, אלא על פי הנוהל האמור, תקופת השנתיים **מתחילה להימנות מיום החקירה הראשונה של חשוד באזהרה**.

בתיק שבפני לא הוצגו נתונים בדבר מועד חקירתה הראשונה של הנאשמת באזהרה, ככל שנחקרה באזהרה.

אין במסמכים שהוצגו על ידי הצדדים כדי ללמד שהנאשמת נחקרה באזהרה.

בעבירות תעבורה בעניין נמסרת לנהג הזמנה לדין, כפי שקרה במקרה שבפני, על דרך הכלל לא מתבצעת חקירה באזהרה [ראו רע"פ 2558/99 בקשי נ' מדינת ישראל (14.12.99)].

לפיכך, גם אם לטענת ההגנה התיק היה בידי היחידה החוקרת עד ליום 12.12.21 (וכאמור - לא שוכנעתי כי כך הם פני הדברים), ממילא לא הוכח בפני כי חלפו שנתיים מיום שנחקרה הנאשמת באזהרה, ככל שנחקרה, ועד ליום 12.12.21.

10. על כן, לא מצאתי כי הופרה הוראת סעיף 57א לחסד"פ, בכל הנוגע למשך הליכי החקירה.

משך הליכי ההעמדה לדין

11. היועץ המשפטי לממשלה פרסם באוגוסט 2010 הנחיה ששמה "**משך טיפול התביעה עד להגשת כתב אישום**" הנחיה 4.1202. ההנחיה עודכנה במרץ 2020 ובינואר 2021.

על פי סעיף 4(א)(2) בהנחייה האמורה, על התובע לפעול לגיבוש החלטה בדבר הגשת כתב אישום **בהקדם האפשרי**, ובעבירות מסוג עוון **לא יאחר מ- 18 חודשים** מיום מועד קליטת התיק ביחידת התביעה.

12. כפי שציננה ב"כ הנאשמת, ההנחיה בנוסחה הקודם, עד לעדכון שנערך בחודש מרץ 2020, הקצתה לתביעה פרק זמן של 12 חודשים, ולא 18 חודשים כפי שקבוע בנוסח המעודכן.

13. אין בידי לקבל את טענת ב"כ הנאשמת כי לאור העובדה שהעבירה בוצעה לפני עדכון ההנחייה, בעניינה של הנאשמת חלות הוראות ההנחיה לפני העדכון.

תחולתה של ההנחיה המעודכנת, בהיותה הוראה דיונית במהותה היא **תחולה אקטיבית**.

[להבדל בין תחולה אקטיבית, רטרואקטיבית או פרוספקטיבית ראו ע"א 1613/91 ארביב נ' מדינת ישראל (29.4.92)].

על כן, ההנחיה בנוסחה המעודכן חלה על כל התיקים שכתב האישום בהם הוגש לאחר העדכון, גם אם העבירות בוצעו בטרם העדכון.

להחלטות דומות ראו גם ת"פ (ירושלים) 56204-06-20 מדינת ישראל נ' שלמה אדרת גוליאן (11.11.20); ת"פ (י-ם) 3175-02-20 **שלמה ואנונו נ' מדינת ישראל** (19.7.22).

14. ב"כ הנאשמת טענה כי יש לחשב את התקופה שנקצבה לתביעה כבר מיום 3.12.19, מועד בו נשלח התיק ליחידת הסדר מותנה, אלא שסעיף 4(א) סיפא בהנחיית היועמ"ש קובע במפורש כי מניין התקופות יחל "ביום מועד **קליטת** התיק ביחידת התביעה".

בענייננו, והגם שעל פי רישום יחידת החקירות, כבר ביום 3.12.19 נרשמה פעולה של **העברת התיק לתביעות**, ממסמך רישום תנועות לתיק עולה כי **התיק נקלט בתביעות הסדר מותנה רק ביום 5.2.20**, ועל כן רק מיום 5.2.20 מתחילה להיספר התקופה הקצובה.

[ראו החלטה דומה בת"פ (ירושלים) 56204-06-20 מדינת ישראל נ' שלמה אדרת גוליאן (11.11.20)].

15. נוכח כל האמור, על פי הנתונים שהוצגו לעיוני - ביום 5.2.20 נקלט התיק לראשונה ביחידת התביעה (הסדר מותנה) וממועד זה יש למנות את 18 החודשים המוקצבים לתביעה לצורך גיבוש עמדה בדבר הגשת כתב אישום.

התקופה האמורה הסתיימה ביום 4.8.21, מבלי שהוגש כתב האישום.

16. בהנחיה 4.1202 נקבע מנגנון המאפשר הארכת התקופה הקצובה להגשת כתב האישום.

על פי סעיף 4(ד)(1) בהנחיה האמורה, ניתן להאריך את התקופה ב- 6 חודשים, בין היתר בכפוף לכך שהתובע יציין את הטעמים המצדיקים את החריגה מהתקופה הקצובה, **וידווח** לראש היחידה זמן מספיק **לפני שתסתיים**

התקופה הקצובה של 18 חודשים.

במידה והדיווח לראש היחידה מתבצע לאחר שחלפו 18 החודשים הראשונים, אין די בדיווח בלבד, אלא על פי סעיף 4(ד)(2) בהנחיה הנ"ל יש לקבל את אישורו של ראש היחידה. על התובע המטפל, או הממונה עליו, **לפנות בבקשה בכתב אל ראש היחידה, ואישור ראש היחידה יתועד בתרשומת בתיק.** אישור ינתן רק אם קיימים **טעמים מיוחדים** המצדיקים הארכה כאמור.

17. בעניינה של הנאשמת, הפניה אל ראש היחידה לא נעשתה בתוך התקופה הקצובה של 18 חודשים, אלא הפניה היתה למעלה מ- 4 חודשים לאחר מכן, קרי ביום 12.12.21.

בענייננו, התובעת **לא דיווחה** לראש היחידה על פי הקבוע בסעיף 4(ד)(1) ואף אין אינדיקציה כי פנתה **בכתב** אל ראש היחידה על פי הקבוע בסעיף 4(ד)(2). כך גם אין תיעוד של **האישור** שניתן על ידי ראש היחידה כמו גם **הנימוקים המיוחדים** אשר הצדיקו לשיטתו את הארכת התקופה הקצובה.

בעניינו הפניה לראש היחידה נעשתה על דרך **התייעצות** עימו, כפי שעולה מתרשומת התובעת.

18. את ההסבר לשיהוי ניתן למצוא בתרשומת התובעת. כאמור, תיק החקירה החל כתיק פלילי בשל חשד לעבירות פליליות ועל אף שביום 19.4.20 הועבר התיק לתביעות תעבורה, "**כפי הנראה התיק מעולם לא הגיע לתביעות**".

עוד עולה מהתרשומת, כי נודע לתביעות על קיומו של התיק, עת נבדק עברה התעבורתי של הנאשמת בעקבות עבירה נוספת של נהיגה בשכרות שיוחסה לה, עבירה מיום 11.12.21.

אין כל התייחסות בתרשומת התובעת לנימוקים המיוחדים שהצדיקו את הגשת כתב האישום על אף השיהוי.

הגם שלא תועדו הנימוקים שהצדיקו את הגשת כתב האישום באיחור, מתרשומת התובעת עולה כאמור כי עסקין בעבירת שכרות, שהינה עבירה חמורה, כשבנוסף צויין כי הוגש כנגד הנאשמת כתב אישום על עבירת שכרות נוספת מהעת האחרונה, צבר נתונים אלה מלמד על חומרת הנסיבות שיש בה כדי להצדיק הגשת כתב אישום באיחור. הנתונים האמורים פורטו בתרשומת התובעת, אך כאמור, **הנימוק שהוביל להחלטה על הגשת כתב האישום לא נרשם, על אף שחובה היה לנמק את ההחלטה.**

19. המסקנה העולה מהנתונים שלעיל היא שיחידת התביעות לא הקפידה לפעול על פי הפרוצדורות שנקבעו בהנחיית היועמ"ש: קרי, **לא בוצעה פניה בכתב אל ראש היחידה לצורך קבלת אישורו להארכה ולא תועד בתיק האישור האמור, ככל שניתן אישור, כמו גם הנימוקים למתן האישור.**

20. לאור כל המפורט לעיל, אני קובעת כי **המאשימה לא פעלה כנדרש בהתאם להוראות סעיפים 4(ד)(1) ו- 4(ד)(2) בהנחיית היועמ"ש שמספרה 4.1202.**

אין בפגם בנסיבות שבפני כדי להצדיק ביטולו של כתב האישום

21. על אף הפגם המתואר לעיל במילוי אחר הנחיות היועמ"ש, אין מדובר בפגם חמור במיוחד שיש בו כדי פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות, אשר תיקונו מצדיק ביטול כתב האישום.

בית המשפט העליון קבע לא אחת כי פגם בהגשת כתב אישום צריך להיבחן על פי כללי "הבטלות היחסית" ולא כל פגם יוביל לביטול האישום. (ראו למשל: רע"פ 2413/99 **גיספן נגד מדינת ישראל** (26.6.01); רע"פ 4398/99 **עינת הראל נגד מדינת ישראל** (10.8.00)).

למקרים דומים בהם בתי המשפט לא ביטלו כתבי אישום הגם שנפלו פגמים בישום החלטת היועמ"ש או חריגות מהוראת סעיף 57א לחסד"פ, ראו למשל: ת"פ (מחוזי ב"ש) 22375-03-20 **מדינת ישראל נ' חדר אלאטרש ואח'** (30/05/21); ת"פ (מחוזי חי') 39147-05-21 **מדינת ישראל נ' גילאור סויסה** (18/07/21); ת"פ (י-ם) 3175-02-20 **שלמה ואנונו נ' מדינת ישראל** (19.7.22); ת"פ (מקומיים בת-ים) 2113/18 **הוועדה מקומית לתכנון ובנייה בת ים נ' שמעון וקרן אסולין** (20/10/21); תו"ב (בי"ש) 37320-05-20 עיריית בית שמש נ' אביגדור וינברגר (23.1.22); ת"פ (שלום י-ם) 29433-02-21 **מדינת ישראל נ' יורם בן דוד** (23/12/21).

22. בענייננו, השיהוי בהגשת כתב האישום הסתכם בתקופה הפחותה מחמישה חודשים, כתב האישום הוגש לבית המשפט בתקופת ההארכה הראשונה.

כתב האישום הוגש לאחר התייעצות עם ראש היחידה. הגם שאין אינדיקציה לכך שהתובעת פנתה בכתב אל ראש היחידה כנדרש בהנחיה, ואף לא תועדה החלטתו של ראש היחידה ולא תועדו נימוקיו. מהתכתובת של התובעת עולה הרושם כי כתב האישום הוגש בהסכמתו של ראש היחידה ועל דעתו, וכאמור בהנחיה, בתקופת ההארכה הראשונה די באישורו של ראש יחידת התביעות לצורך הגשת כתב אישום.

בתרשומת מתועדים הנתונים שיש בהם כדי ללמד על הסיבה לשיהוי ועל חומרת הנסיבות שיש בהן כדי להצדיק את הגשת כתב האישום באיחור.

23. אמנם אין זה ראוי כי תיק חקירה ילך לאיבוד, ואין זה ראוי ליתן הכשר להתנהלות כזו, הכשר שעלול חלילה להביא להגברת מוטיבציה שלילית "לאבד תיקים" כדי להצדיק הארכת המועד להגשת כתבי אישום, גם אין זה תקין שהחלטות מתקבלות מבלי לתעד את הנימוקים על אף החובה לעשות כן, אולם מנגד, יש לזכור כי אל מול התקלות בהתנהלות גורמי אכיפת החוק, עומד אינטרס ציבורי חשוב לא פחות, והוא שמירת שלום הציבור ובטחונו, ובמקרה דנן שמירת שלומם ובטחונם של ציבור המשתמשים בדרך.

אינטרס ציבורי זה מצדיק במקרים המתאימים, וכך הוא המקרה שבפני, אכיפת החוק ומיצוי הדין עם העבריינים גם במקום בו נפלה תקלה בהתנהלות רשויות האכיפה.

כאמור מיד עם היוודע התקלה, **למחרת היום**, הוגש כתב האישום לבית המשפט.

24. לא הוכח בפני כי עצם הגשת כתב האישום בשיהוי של 4 חודשים מעבר לתקופה הקצובה, או כי הגשת כתב האישום מבלי שניתן אישור ראש היחידה בעקבות פניה בכתב מהתובעת ומבלי שתועדו הנימוקים, גרם בנסיבות שבפני לפגיעה בהגנת הנאשמת או לשיבוש באורחות חייה [ראו רע"פ 1611/16 מדינת ישראל נ' ורדי (31.10.18)].

אין מדובר בנאשמת ששהתה במעצר או בתנאים מגבילים עקב העבירה נשוא תיק זה, או במי שפוטרה מעבודתה, או במי ששמה הטוב נפגע באופן זה או אחר. לא הוצגו טיעונים שיש בהם ללמד על פגיעה כלשהי בנאשמת כתוצאה מהשיהוי בהגשת כתב האישום.

לא שוכנעתי כי יש בשיהוי המתואר כדי להביא לפגיעה בהגנת הנאשמת, פגיעה שעלולה לנבוע למשל מטשטוש זכרונם של עדים (מה גם שבענייננו עסקין בעבירת תנועה וככלל, נוהגים עדי התביעה לרשום מזכרים ולתעד את פעולותיהם כבר במקום האירוע).

25. למעלה מן הצורך, והגם שהצדדים לא טענו בעניין זה מצאתי להתייחס לעניין נוסף הקשור במידת הפגיעה הפוטנציאלית בהגנת הנאשמת:

מהמסמכים שהוגשו לעיוני עולה כי לנאשמת נרשם ביום 13.11.19 דוח בגין עבירת שכרות ולכאורה העתק הדוח נמסר לה במקום ביצוע העבירה (על פי תרשומת השוטר הנאשמת סירבה לחתום על קבלת הדוח). כותרתו של הדוח שנמסר לה הוא: "הזמנה לדין **וכתב אישום**".

כפי שנקבע ברע"פ 2558/99 בקשי נ' מדינת ישראל (14.12.99) הדוח שנמסר לנאשמת הוא למעשה **כתב האישום**:

"בעבירות תעבורה קלות המבוצעות לעיני השוטר, החוק מסמך אותו **להגיש בו במקום את כתב-האישום**, וזאת בתנאי שהיה לו יסוד להניח כי נעברה עבירה. השוטר מוסמך גם למסור הזמנה למשפט יחד עם **כתב-האישום**, תוך סטייה מן הכלל הקבוע בסעיף 95 לחוק, המסמך את בית-המשפט לקבוע את המועד לדיון."

בגוף הדוח שלכאורה נמסר לנאשמת, נרשם כי על הנאשמת להתייבב לדיון בבית המשפט ביום 8.12.19. עוד נרשם בגוף הדוח כי "**עם קבלת כתב אישום זה, באפשרותך להיוועץ עם עורך דין בדבר המשמעויות המשפטיות של כתב האישום**".

זאת ועוד, מהתרשמות במסמך שכותרתו "תקציר דוח" אף עולה כי הנאשמת הוזמנה לשימוע בפני קצין במסגרת הליך של פסילה מנהלית.

אמנם הדוח נמסר לנאשמת ועדיין לא הוגש בעת ההיא לבית המשפט, ועם זאת, בעצם מסירת הדוח לנאשמת, היה כדי להביא לצמצום הפגיעה הפוטנציאלית שיכולה היתה להיגרם לה כתוצאה משיהוי בהגשת כתב האישום לבית המשפט, שכן הנאשמת ידעה לאלתר את תוכנו של כתב האישום, ואף הובאה לידיעתה אפשרותה להיוועץ בעורך דין.

26. מכל המפורט, ועל אף הפגם הנובע מאי ישום הנחיית היועמ"ש ככתבה וכלשונה על ידי יחידת התביעות, לא מצאתי כי יש בפגם האמור, בנסיבות שבפני, כדי להביא לבטלותו של כתב האישום.

הפגם האמור יכול להילקח בחשבון בעת גזירת דינה של הנאשמת, במידה ותורשע, יחד עם יתר הנסיבות הצריכות לעניין.

27. בשולי הדברים אציין כי לא מצאתי להתייחס לטענות ההגנה הנוגעות לאי עמידה בתנאי הארכה שניה (ושלישית) של משך הטיפול בהגשת כתב האישום, זאת לאור קביעותי כי עמדו לרשות התביעה תקופה של 18 חודשים וכי התיק נקלט בתביעות ביום 5.2.20 ולא ביום 3.12.19 ועל כן, בהתאם לקביעות אלו - כתב האישום הוגש בתוך תקופת ההארכה הראשונה ולא השניה (או השלישית) כנטען.

28. אף לא נעלמה מעיני טענת ההגנה בדבר אובדנו של התיק המקורי והחשש שהביעה ההגנה כי יכול ובשל כך אבדו חומרי חקירה.

עסקינן בטענה שאינה קשורה לטענת ההגנה מן הצדק בשל השיהוי בהגשת כתב האישום. נכון לעת הזו לא ברור אם נמצא תיק החקירה המקורי, אם לאו, אך גם בהנחה שאבד, אין כל אינדיקציה כי חסרים חומרי חקירה, בפרט בשים לב לאמור בתגובת המאשימה כי **כל חומר החקירה סרוק** במערכת הפל"א. ככל ויתברר כי אכן אבדו חומר חקירה, וכי יש בכך כדי לפגוע בהגנת הנאשמת, ניתן יהיה להעלות את הטענה במהלך ניהול התיק, אין בטענה זו, בשלב הזה, כדי להצדיק ביטול כתב האישום.

29. לאור האמור, הבקשה לביטול של כתב האישום בשל הגנה מן הצדק נדחית.

30. במועד הדיון הקבוע, ניתן מענה לכתב האישום. (בשים לב שהדיון קבוע בפגרה, ככל שמי מהצדדים יבקש דחיה הבקשה תיענה בחיוב).

31. המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ד אב תשפ"ב, 21 אוגוסט 2022, בהעדר הצדדים.